

Arrest

nr. 347 833 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TUNCER
Dampoortstraat 20
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2026 met referentienummer 136227.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. TUNCER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Turkse nationaliteit, diende op 29 maart 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van echtgenoot, in functie van mevrouw K. L., van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Het gemeentebestuur van Zelzate weigerde haar op 31 juli 2024, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Zij maakte op 14 augustus 2024 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf. Zij mocht beschikken zonder meer.

De verzoekende partij maakte op 23 november 2024 wederom het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf, nadat zij tijdens een politiecontrole werd staande gehouden.

Zij werd op 24 november 2024, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Op 28 november 2024 werd beslist om het coachingstraject stop te zetten bij gebrek aan medewerking van de verzoekende partij, die niet naar de afspraak kwam en geen contact opnam om haar afwezigheid te rechtvaardigen.

De verzoekende partij maakte op 18 mei 2025 opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij gearresteerd werd in het kader van gerechtelijke feiten.

Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten, waaraan zij geen gevolg gaf en evenmin beroep instelde bij de Raad.

De verzoekende partij maakte op 3 februari 2026 nogmaals het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat zij op heterdaad betrappt werd door de Sociale Inspectie op zwartwerk. Zij werd door de politie, in het bijzijn van een tolk, gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die zij ondertekende. Onderzoek in de ANG (Algemene Nationale Gegevensbank), toonde aan dat de verzoekende partij, in het verleden, meerdere inbreuken pleegde op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024).

Het bestuur beval haar op 3 februari 2026, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en er werd haar, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Het betreffen de thans bestreden beslissingen.

De centrum-arts verklaarde op 4 februari 2026 dat de verzoekende partij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM en zij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.

De verzoekende partij diende op 11 februari 2026 een verzoek tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge, die bij beschikking van 17 februari 2026 dat verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaarde en de verzoekende partij verdere vrijheidsberoving beval.

De op 18 februari 2026 geplande repatriëring werd geannuleerd wegens verzet van de verzoekende partij in de kantoren van de LPA. Diezelfde dag nam het bestuur t.a.v. de verzoekende partij een vordering tot heropsluiting.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 februari 2026 zijn de bestreden beslissingen en ze zijn respectievelijk als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Gent op 03.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

naam: Y.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: Ekinözü

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Betrokkene verklaarde bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 03.02.2026) dat hij sedert 2 jaar in België verblijft. Dhr. Y. zou oorspronkelijk naar het Schengengrondgebied gekomen zijn door middel van zijn visum type C (afgeleverd door Polen; geldig voor 4 dagen tussen 06.02.2024-24.04.2024) dat intussen reeds vervallen is. Bovendien bevindt er zich in zijn Turks paspoort (nr.: U28895796; geldig tot 07.08.2033) op 06.02.2024 een inreisstempel dat werd afgeleverd te Oostenrijk en geen uitreisstempel. Dhr. Y. verblijft aldus langer in het Rijk dan de maximale duur dat werd toegestaan door zijn visum type C en hij beschikt niet over een andere verblijfstitel dat hem het recht geeft om in België te verblijven.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Y. meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Uit het administratief verslag van PZ Gent (dd. 03.02.2026) blijkt dat dhr. Y. door de RSZ inspectie op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. Dhr. Y. is immers niet in het bezit van een arbeidskaart of single permit dat hem de mogelijkheid geeft om in België te werken en wonen.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Na zijn aankomst in België heeft dhr. Y. 1 poging ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. Zo diende dhr. Y. op 29.03.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de identiteit van zijn partner). Aangezien de betrokkenen tijdens de procedure uit elkaar gingen werd zijn aanvraag op 31.07.2024 negatief afgesloten door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hetwelk hem ter kennis werd gebracht via een aangetekende zending. Enkele maanden later (dd. 31.12.2024) zijn dhr. Y. en zijn partner overigens officieel uit het echt gescheiden.

Niettemin verklaarde dhr. Y. dat hij opnieuw in een relatie zou zijn maar geen kinderen zou hebben die in België verblijven. De betrokkene specificeert evenwel niet wie zijn nieuwe partner juist is. Echter geeft het feit dat hij een duurzame relatie zou hebben ongebouwd tijdens zijn verblijf in illegaliteit hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Turkije, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wees hij erop dat zijn familie kwam te overlijden naar aanleiding van de aardbeving in 2023. Doch haalt hij tegelijkertijd ook aan dat er nog enkele familieleden in zijn land van herkomst verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan

foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder haalde dhr. Y. geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familielevens aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. Y. werd op 28.11.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Yildiz meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Verder verklaart dhr. Y. dat hij oorspronkelijk naar België kwam voor gezinshereniging – hetwelk negatief werd afgesloten – en nu niet kan terugkeren naar Turkije vanwege de aardbeving die daar in februari 2023 plaatsgreep. Deze aardbeving zou er overigens voor gezorgd hebben dat zijn familie kwam te overlijden. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien verklaarde dhr. Y. geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. Y. werd op 28.11.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Yildiz meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Yildiz meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. C., Administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, Korpschef van de politie Gent, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, Y., K., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge"

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 03.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : Y.
voornaam : K.
geboortedatum : (...)1992
geboorteplaats : Ekinözü
nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 3/2/2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Y. meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Na zijn aankomst in België heeft dhr. Y. 1 poging ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. Zo diende dhr. Y. op 29.03.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de identiteit van zijn partner). Aangezien de betrokkenen tijdens de procedure uit elkaar gingen werd zijn aanvraag op 31.07.2024 negatief afgesloten door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hetwelk hem ter kennis werd gebracht via een aangetekende zending. Enkele maanden later (dd. 31.12.2024) zijn dhr. Y. en zijn partner overigens officieel uit het echt gescheiden.

Niettemin verklaarde dhr. Y. dat hij opnieuw in een relatie zou zijn maar geen kinderen zou hebben die in België verblijven. De betrokkene specificeert evenwel niet wie zijn nieuwe partner juist is. Echter geeft het feit dat hij een duurzame relatie zou hebben ongebouwd tijdens zijn verblijf in illegaliteit hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Turkije, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wees hij erop dat zijn familie kwam te overlijden naar aanleiding van de aardbeving in 2023. Doch haalt hij tegelijkertijd ook aan dat er nog enkele familieleden in zijn land van herkomst verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan

foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder haalde dhr. Y. geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familielevens aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de ontvankelijkheid

De kamervoorzitter merkt ter terechtzitting op dat de verzoekende partij op 13 maart 2026 van het grondgebied werd verwijderd. Zij stelt de vraag naar het belang dat de verzoekende partij bij haar beroep voor zover het gericht is tegen de bijlage 13septies. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Inzake het inreisverbod verwijst ze naar haar verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het aanvechten van het bevel gelet op de uitvoering ervan. Ze wijst naar haar nota met opmerkingen voor wat betreft het inreisverbod.

Aangezien de verzoekende partij op 13 maart 2026 van het grondgebied werd verwijderd, is de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), uitgevoerd en dus uit het rechtsverkeer verdwenen. Het is niet betwist dat de verzoekende partij werd gerepatriëerd. Hieruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd. Ze is dan ook uit het rechtsverkeer verdwenen. Er lijkt dan ook niet te kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden bijlage 13septies. Evenwel behoudt zij haar belang bij haar beroep aangezien het inreisverbod het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het in die zin noodzakelijk is om na te gaan of het bevel rechtsgeldig werd getroffen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het ‘respect voor de menselijke waardigheid’.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“5.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat verweerster niet op basis van deze beginselen tot haar conclusie is gekomen en verschillende wetsbepalingen naast zich heeft neergelegd.

De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.

5.2. Proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing: Boultif criteria

5.2.1. Algemeen

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13septies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

Art. 74/13 bevat een gelijkaardige bepaling:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dient verweerster niet enkel rekening te houden met het algemeen belang van de Belgisch staat maar ook met het individueel belang van de vreemdeling.

Indien blijkt dat de bescherming van het algemeen belang noodzakelijk is in casu, dan dient er een fair-balance test gemaakt te worden.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, hetgeen in de bestreden beslissing het geval is, een aantal specifieke elementen in acht dienen te worden genomen. Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 augustus 2001 Boultif/Zwistlerland, onder meer bevestigd in EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- *de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken ;*
- *de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- *de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- *de nationaliteit van de betrokkenen ;*
- *de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel ;*
- *de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;*
- *de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd ;*
- *de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen ;*
- *het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen ;*
- *de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Uit het navolgende zal blijken dat verweerster geen rekening gehouden heeft met deze criteria, minstens dat de beslissing onvoldoende motieven hieromtrent bevat.

De beslissing is enerzijds gestoeld op het gegeven dat de verzoeker de vereiste documenten voor verblijf niet in zijn bezit heeft en anderzijds dat verzoeker ‘door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden’.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 24.11.2024 en 18.05.2025

Verzoeker werd niet in persoon kennis gesteld van de voormelde beslissing. Hij was er niet van op de hoogte.

Verweerster is van oordeel dat er risico is op onderduiken dit terwijl verzoeker een wettelijke samenwoning wenste aan te vragen en zijn adres zou opgeven.

Uit het A.NG afschrift zou blijken dat verzoeker meerdere Inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde: zijnde: 3x belaging , 1x toebrengen van slagen en verwondingen en 1x woonstschennis Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze klachten werden door de ex-echtgenote van verzoeker ingeleid en zijn niet gestaafd aan gerechtelijk gevolg.

Verzoeker wenst te benadrukken hij nog nooit strafrechtelijk door een in kracht van gewijsde getreden vonnis werd veroordeeld.

Verweerster schendt het recht van de verdediging (artikel 6.1 EVRM hetgeen een recht op een eerlijke en openbare behandeling en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter betreft) maar evenzeer artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt.

De bestreden beslissing maakt louter melding van het niet opdagen bij de ICAM-Coach , geen gevolg geven aan de betekening bevel om het grondgebied te verlaten door de verzoeker.

Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werden hierover inlichtingen ingewonnen.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat verzoeker wegens het migratiebeleid het land dient te verlaten..

Verzoeker wordt vastgehouden en zal op het vliegtuig worden gezet om hem uit te wijzen. Verzoeker is op heden niet in het bezit van een administratief dossier.

Hoe kan verzoeker zich hierop dan deugdelijk verweren?

Verweerster schendt het recht van de verdediging (artikel 6.1 EVRM hetgeen een recht op een eerlijke en openbare behandeling en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter betreft) maar evenzeer artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt.

Bovendien kon ook het administratief dossier niet tijdig worden ontvangen.

Al deze mensenrechten worden aan verzoeker ontnomen door onderhavig bevel. Er is immers geen toegang tot de rechter, dat impliciet volgt uit artikel 6 EVRM.

Huidig bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 6 en 8 EVRM. Schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1. 3°. artikel 74/1 I §2 en artikel 74/14§3, 3°Vw.

De verzoeker is ervan overtuigd dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de aard en de ernst van de feiten dewelke worden ingeroepen om het bevel zonder termijn te verantwoorden. Uw Zetel stelt hieromtrent het volgende (RVV 8.02.2016):

“De gemachtigde kon bijkomend pas oordelen dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving indien hij een meer precieze kennis had van de handelingen of gedragingen die hij stelde. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

Er dient een fair-balance test gemaakt te worden in het kader van de grondrechten van verzoeker.

5.2.2. De tijdsduur van het verblijf in het gastland en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Verzoeker verblijft reeds lange tijd in België, doch kon tot op heden zijn verblijf niet regulariseren.

Verzoeker is België binnengekomen met een visum C en was gehuwd met een Belgische vrouw. Tijdens de procedure gezinshereniging zijn partijen uit elkaar gegaan en werd zijn aanvraag negatief afgesloten. Doch dit was geen éézijdige beslissing van verzoeker.. De echtscheiding was niet te wijten aan zijn houding.

Daarnaast heeft verzoeker ook een grote sociale kring dewelke hij als zijn familie beschouwt.

Verzoeker werd hieromtrent niet deugdelijk gehoord, daar hij op het ogenblik van zijn arrestatie verward was.

Besluit: meerdere Boultif criteria zijn toe te schrijven aan de verzoeker. Verweerster heeft nagelaten een grondig onderzoek te verrichten en een evenredige fair-balance test op te maken.

5.3. De wettelijke criteria om geen termijn toe te staan werden niet voldaan

Verweerster beargumenteert, verwijzende naar art. 74/14 § 3, 1° en 3° Vw, dat er geen termijn voor vertrek wordt toegestaan omdat verzoeker geen verblijfsvergunning zou hebben en er een risico op onderduiken zou zijn.

5.3.1. Risico op onderduiken

Verweerster oordeelt dat er in hoofdzaak verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan.

Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn;

“Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld.”

(Kamer 2016-2017 2548/1 p16)

en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017). Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

Verweerster verwijst naar slechts één objectieve omstandigheden:

- Verzoeker heeft geen verblijfstitel, risico op onderduiken;

Verweerster gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker in acht te nemen. Het gaat onder meer om zijn leven in België, zijn leeftijd, z'n persoonlijkheid en gedrag.

“Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken”

(Kamer 2016-17, 2548/1, p 19-20)

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij een stabiele relatie onderhield. Er was dus absoluut geen risico op onderduiken, wel integendeel.

Verweerster heeft verzoeker op voorhand niet in kennis gesteld van de beëindiging van verblijf zodat verweerster er ook niet zomaar van kan uitgaan dat verzoeker zou onderduiken. Verzoeker heeft nooit enige handeling gesteld dat hierop zou wijzen.

De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen!

De beslissing dient te worden vernietigd.

B. MIDDELEN M.B.T. DE BESLISSING TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

- *Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

6.1.

Zoals hoger uiteengezet waarborgt het zorgvuldigheidsbeginsel dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze worden voorbereid en gebaseerd zijn op correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster de jure en de facto een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel garandeert dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Ook bij de beslissing tot terugleiding werden deze beginselen en verplichtingen niet gerespecteerd door de verweerster. De vernietiging van de beslissing dringt zich op.

6.2. Risico op onderduiken als reden voor terugleiding wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd

In de gevallen waarin een bevel wordt afgegeven zonder termijn kan verweerster tevens beslissen om de betrokkene terug te leiden naar de grens (artikel 7 Vw tweede lid juncto artikel 74/14 Vw).

De beslissing tot terugleiding is een individuele beslissing is waartegen een annulatie- en/of schorsingsberoep openstaat (RVV 8.02.2018).

Terugleiding is ter zake mogelijk navolgende gevallen:

“1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of; 4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1”

(art. 74/4 §3 Vw)

Verweerster beroept zich op het risico op onderduiken en opnieuw op hogervermelde objectieve criteria die op een risico tot onderduiken kunnen wijzen.

Hierboven werd uiteengezet dat de motieven waarop verweerster zich steunt om tot een risico tot onderduiken te besluiten ondeugdelijk zijn daar zij heeft nagelaten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij de beoordeling te betrekken. Minstens werden de motieven niet opgenomen in de beslissing waardoor de motiveringsplicht evident werd geschonden.

Op basis van deze motivering kan dan ook geen beslissing tot terugleiding worden genomen.

Ook de beslissing tot terugleiding dient te worden vernietigd.

6.3. Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelikheden van het administratief dossier.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Zij houdt enkel rekening met de elementen die voordelig zijn voor haar, doch laat na om concreet te motiveren omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker in België.

Dat uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat er geen een grondige 'fair balance' toetsing werd gebeurd, hoewel in casu dit dient te gebeuren overeenkomstig artikel 8, 2e lid E.V.R.M.

De bestreden beslissing van uitwijzing moeten vernietigd worden."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

De Raad is verder geen beginsel van het 'respect voor de menselijke waardigheid' bekend, waardoor ook dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is in casu gegrond op artikel 7, alinea 1, 2°, 3°, 8°, en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. (...).”

Het is duidelijk dat elk van deze vier gronden op zich volstaan opdat de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeven. De vraag die zich dus stelt is of de verzoekende partij kan aannemelijk maken dat de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van deze vier rechtsgronden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd in casu gegeven op grond van de volgende concrete overwegingen:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Betrokkene verklaarde bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 03.02.2026) dat hij sedert 2 jaar in België verblijft. Dhr. Y. zou oorspronkelijk naar het Schengengrondgebied gekomen zijn door middel van zijn visum type C (afgeleverd door Polen; geldig voor 4 dagen tussen 06.02.2024-24.04.2024) dat intussen reeds vervallen is. Bovendien bevindt er zich in zijn Turks paspoort (nr.: U28895796; geldig tot 07.08.2033) op 06.02.2024 een inreisstempel dat werd afgeleverd te Oostenrijk en geen uitreisstempel. Dhr. Y. verblijft aldus langer in het Rijk dan de maximale duur dat werd toegestaan door zijn visum type C en hij beschikt niet over een andere verblijfstitel dat hem het recht geeft om in België te verblijven.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Y. meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Uit het administratief verslag van PZ Gent (dd. 03.02.2026) blijkt dat dhr. Y. door de RSZ inspectie op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. Dhr. Y. is immers niet in het bezit van een arbeidskaart of single permit dat hem de mogelijkheid geeft om in België te werken en wonen.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Na zijn aankomst in België heeft dhr. Y. 1 poging ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. Zo diende dhr. Y. op 29.03.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de identiteit van zijn partner). Aangezien de betrokkenen tijdens de procedure uit elkaar gingen werd zijn aanvraag op 31.07.2024 negatief afgesloten door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hetwelk hem ter kennis werd gebracht via een aangetekende zending. Enkele maanden later (dd. 31.12.2024) zijn dhr. Y. en zijn partner overigens officieel uit het echt gescheiden.

Niettemin verklaarde dhr. Y. dat hij opnieuw in een relatie zou zijn maar geen kinderen zou hebben die in België verblijven. De betrokkene specificeert evenwel niet wie zijn nieuwe partner juist is. Echter geeft het feit dat hij een duurzame relatie zou hebben ongebouwd tijdens zijn verblijf in illegaliteit hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Turkije, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wees hij erop dat zijn familie kwam te overlijden naar aanleiding van de aardbeving in 2023. Doch haalt hij tegelijkertijd ook aan dat er nog enkele familieleden in zijn land van herkomst verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder haalde dhr. Y. geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familieleden aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. Y. werd op 28.11.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Yildiz meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Verder verklaart dhr. Y. dat hij oorspronkelijk naar België kwam voor gezinshereniging – hetwelk negatief werd afgesloten – en nu niet kan terugkeren naar Turkije vanwege de aardbeving die daar in februari 2023 plaatsgreep. Deze aardbeving zou er overigens voor gezorgd hebben dat zijn familie kwam te overlijden. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien verklaarde dhr. Y. geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

De Raad stelt vast dat de bevelen van 24 november 2024 en 18 mei 2025 zich in het administratief dossier bevinden. Uit de kennisgevingen van deze beide bevelen, die zich eveneens in het administratief dossier bevinden, blijkt dat aan de verzoekende partij een afschrift van deze beslissingen werd overhandigd. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij nooit kennis zou gekregen hebben van beide bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij de volgende concrete motieven van de eerste bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze betwist:

“□ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Betrokkene verklaarde bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 03.02.2026) dat hij sedert 2 jaar in België verblijft. Dhr. Y. zou oorspronkelijk naar het Schengengrondgebied gekomen zijn door middel van zijn visum type C (afgeleverd door Polen; geldig voor 4 dagen tussen 06.02.2024-24.04.2024) dat intussen reeds vervallen is. Bovendien bevindt er zich in zijn Turks paspoort (nr.: U28895796; geldig tot 07.08.2033) op 06.02.2024 een inreisstempel dat werd afgeleverd te Oostenrijk en geen uitreisstempel. Dhr. Y. verblijft aldus langer in het Rijk dan de maximale duur dat werd toegestaan door zijn visum type C en hij beschikt niet over een andere verblijfstitel dat hem het recht geeft om in België te verblijven.

(...)

□ 8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Uit het administratief verslag van PZ Gent (dd. 03.02.2026) blijkt dat dhr. Y. door de RSZ inspectie op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. Dhr. Y. is immers niet in het bezit van een arbeidskaart of single permit dat hem de mogelijkheid geeft om in België te werken en wonen.”

Deze twee motieven blijven dan ook overeind. Dit betekent dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke wijze gegrond is op artikel 7, alinea 1, 2° en 8° van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de overige motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond is, overvloedige motieven zijn, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden.

Los van deze vaststelling houdt de verzoekende partij voor dat het vermoeden van onschuld zou geschonden zijn, en dat de in de eerste bestreden beslissing vermelde klachten volgens haar door haar ex-echtgenote ingeleid werden en volgens haar niet gestaafd zijn aan gerechtelijk gevolg.

Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het ‘vermoeden van onschuld’ is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De verzoekende partij betwist bovendien niet dat een politieverslag werd opgesteld waarin de betreffende misdrijven worden vermeld.

Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat zij geen toegang zou gehad hebben tot het administratief dossier, maakt zij deze loutere bewering op geen enkele concrete manier aannemelijk. Het administratief dossier is wel degelijk beschikbaar in huidige procedure, en de verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat zij het niet tijdig zou hebben kunnen raadplegen, om welke reden dan ook.

In het kader van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, voert de verzoekende partij nog aan dat moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van de zaak, en meer bepaald met de tijdsduur van het verblijf in het gastland en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen zij wordt verwijderd. Zij verblijft volgens haar reeds lange tijd in België, doch kon tot op heden haar verblijf niet regulariseren. Zij is België binnengekomen met een visum C en was gehuwd met een Belgische vrouw. Tijdens de procedure gezinshereniging zijn partijen uit elkaar gegaan en werd haar aanvraag negatief afgesloten. Doch dit was geen éézijdige beslissing van de verzoekende partij. De echtscheiding was niet te wijten aan haar houding.

Door te stellen dat de echtscheiding niet te wijten was aan haar eigen houding, maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze als volgt motiveerde:

“□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Na zijn aankomst in België heeft dhr. Y. 1 poging ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. Zo diende dhr. Y. op 29.03.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de identiteit van zijn partner). Aangezien de betrokkenen tijdens de procedure uit elkaar gingen werd zijn aanvraag op 31.07.2024 negatief afgesloten door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hetwelk hem ter kennis werd gebracht via een aangetekende zending. Enkele maanden later (dd. 31.12.2024) zijn dhr. Y. en zijn partner overigens officieel uit het echt gescheiden.”

De verzoekende partij geeft bovendien zelf in haar eerste middel toe dat zij wel degelijk werd gehoord, maar zij was naar eigen zeggen verward. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 3 februari 2026 werd gehoord. Nergens staat echter vermeld dat de verzoekende partij verward zou geweest zijn. Dit blijkt ook niet uit de antwoorden die zij gaf. Zij verklaarde inderdaad een relatie te hebben zonder kinderen, maar gaf geen enkele verdere informatie, zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing motiveert. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze als volgt motiveerde op dit punt:

“Niettemin verklaarde dhr. Y. dat hij opnieuw in een relatie zou zijn maar geen kinderen zou hebben die in België verblijven. De betrokkene specificeert evenwel niet wie zijn nieuwe partner juist is. Echter geeft het feit dat hij een duurzame relatie zou hebben ongebouwd tijdens zijn verblijf in illegaliteit hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Turkije, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Niet alleen heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor geen enkele concrete informatie over zijn beweerde relatie verschaft, evenmin betwist zij de overige uitgebreide motieven op dit punt in de bestreden beslissing. Zij blijven dan ook overeind.

Verder betwist de verzoekende partij evenmin de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing, en zij blijven dan ook overeind:

“Wanneer aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wees hij erop dat zijn familie kwam te overlijden naar aanleiding van de aardbeving in 2023. Doch haalt hij tegelijkertijd ook aan dat er nog enkele familieleden in zijn land van herkomst verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder haalde dhr. Y. geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familielevens aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoekende partij stelt ten slotte in haar eerste middel dat er volgens haar geen sprake is van een risico op onderduiken. De verwerende partij heeft de verzoekende partij volgens haar op voorhand niet in kennis gesteld van de beëindiging van verblijf zodat de verwerende partij er ook niet zomaar van kan uitgaan dat de verzoekende partij zou onderduiken. De verzoekende partij heeft volgens haar nooit enige handeling gesteld die hierop zou wijzen. De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan volgens de verzoekende partij dus op zichzelf niet om een risico op onderduiken vast te stellen.

De Raad stelt vooreerst vast dat er in casu helemaal geen sprake is van een beëindiging van verblijf, aangezien de verzoekende partij nooit verblijfsrecht genoot. Bovendien vermeldt het gehoorverslag van 3 februari 2026 expliciet het volgende: *“De vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld*

worden.” De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat de overheid van plan was haar gedwongen te verwijderen. Bovendien motiveert de verwerende partij het risico op onderduiken als volgt in de bestreden beslissing:

“ Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. Y. werd op 28.11.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet is ingegaan op de uitnodiging van de ICAM-coach zonder geldige reden en zonder een nieuwe afspraak te trachten vast te leggen. Uit bovenstaande bespreking is verder al gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet op de hoogte was van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 november 2024 van 18 mei 2025, laat staan dat deze niet aan haar ter kennis werden gebracht. Deze bevelen bevinden zich, samen met de kennisgevingen, bovendien in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat er in casu sprake is van een risico op onderduiken, reden waarom in casu geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, en van het 'respect voor de menselijke waardigheid'.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Schending van artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet)

Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van de verzoeker werd betekend, wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod afgeleverd voor 3 jaar.

Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De verzoeker heeft een hechte relatie met een dame van Bulgaarse nationaliteit (permanent woonachtig te Gent) en zal binnenkort met haar in het Rijk samenwonen. Partijen hebben de intenties om een duurzame en affectieve huwelijksband in het Rijk op te bouwen en dit in toepassing van art. 40 ter Vreemdelingenwet).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotiep motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenmin gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan), doch dit is geen afdoende motivering om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De verzoeker heeft een hechte band met zijn toekomstige echtgenote, dewelke de Bulgaarse nationaliteit (EU onderdaan dewelke permanent in België) bezit.

Dat verzoeker door het opleggen van een inreisverbod gedurende een periode van 3 jaar wordt belet om naar het Rijk terug te keren en samen te leven met zijn echtgenote.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(zie stuk 3 – verzoeker)

De toekomstige echtgenote van verzoekster voldoet als referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging aan alle voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. De echtgenote van verzoeker bezit voldoende huisvesting en geniet toereikende bestaansmiddelen.

Daarnaast werd eveneens voldaan aan de voorwaarden van een ziekteverzekering, het vormen van een gezinscel en de leeftijdsvereiste van 21 jaar voor de beide partners. Waarom moet verzoeker dan een opheffing en/of opschorting van het inreisverbod vragen als hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote van Bulgaarse afkomst (EU onderdaan) (art. 40 ter Vreemdelingenwet).

Het opgelegde inreisverbod van 3 jaar hangt als een “zwaard van damocles” boven het hoofd van verzoeker om een verblijfsaanvraag in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote van Bulgaarse afkomst in te dienen.

De heer Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van drie jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria in het Boultifarrest dd. 2/8/2001 t. Zwitserland geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken, nl.

- aard en ernst van de criminele feiten
- termijn in het land
- termijn verstreken na de feiten en gedrag
- nationaliteiten van verzoeker en familie
- sterkte van zijn banden in beide landen
- duur van huwelijk
- partner op de hoogte van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- kinderen en leeftijd
- hoger belang kinderen

In deze zaak blijkt echter enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de verwerende partij, doordat concreet wordt verwezen naar de voorgehouden feiten (o.a. risico op onderduiken en het niet hebben van een verblijfstitel)...

Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift zijn concrete en individuele omstandigheden en die van zijn gezin nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete

elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij en de gezinsrelatie tussen hem en zijn toekomstige echtgenote (EU onderdaan).

Een inreisverbod van 3 jaar afleveren zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven van de verzoeker, hoewel dit de verweerder gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

Bijgevolg is dit middel gegrond.

Bij uitvoering van het uitwijzingsbevel en het inreisverbod betekent dit dat hij de facto gescheiden wordt van zijn gezin.

Indien verweerder verzoeker deugdelijk had gehoord, had er ook gemotiveerd moeten worden omtrent zijn familiale situatie en de schending van artikel 8 EVRM, hetgeen in casu niet het geval is, door gebrekkig handelen van verweerder zelf.

Het inreisverbod schendt dan ook de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd.

Schending van art. 8 EVRM en artikel 22 G.W.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Art. 8 E.V.R.M. voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

Verzoeker heeft evenwel zeer hechte band met een Bulgaarse vrouw (EU onderdaan woonachtig in België)..

Verweerder heeft verzoeker de kans niet gegeven om aan te tonen dat de banden met deze dame zodanig hecht en intens zijn dat een verwijdering naar Turkije gepaard gaand met een inreisverbod van 3 jaar de relatie ernstig zal schaden.

Dit houdt een ernstige inbreuk in van artikel 8 EVRM.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België is gelegen gezien zijn echtgenote en naaste vrienden in België verblijft. In Turkije heeft verzoeker quasi geen familieleden na de dodelijk aardbeving van 6 februari 2024 in Kahramanmaraş. De familiale woonst werd volledig vernield.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moeten hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten dd. 3/2/2026, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé-leven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn toekomstige echtgenote in België) en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker en zijn vriendin nog steeds een koppel zijn en ook daadwerkelijk willen samenwonen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België gelegen gezien zijn toekomstige echtgenote en vrienden in België verblijven. Dat dat verzoeker een duurzame band met België en zinnens in België een waardig leven uit te bouwen.

Dit algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad is verder geen beginsel van het 'respect voor de menselijke waardigheid' bekend, waardoor ook dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij voert in haar tweede middel eveneens de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar zij legt niet op enige andere wijze dan in haar eerste middel uit waarom zij deze bepaling geschonden acht. De Raad kan dan ook volstaan op dit punt met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het inreisverbod werd genomen, bepaalt in de in casu relevante bepalingen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)*

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. (...)

De verwerende partij motiveert het opleggen van het inreisverbod verder als volgt:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 24.11.2024 en 18.05.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat beide gronden voor het inreisverbod overeind blijven. De Raad kan wat dit punt betreft dan ook volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op voormelde gronden de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar kon opleggen.

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het inreisverbod wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden in haar tweede middel, op zeer concrete wijze motiveert waarom een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Deze motieven luiden als volgt:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Uit het ANG afschrift (dd.03.02.2026) blijkt dat de heer Y. meerdere inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde, zijnde: 3x belaging (2024,2025), 1x toebrengen van opzettelijke en/of verwondingen (2024) en 1x woonstschennis (2024). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Na zijn aankomst in België heeft dhr. Y. 1 poging ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. Zo diende dhr. Y. op 29.03.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn (toenmalige) Belgische echtgenote (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de identiteit van zijn partner). Aangezien de betrokkenen tijdens de procedure uit elkaar gingen werd zijn aanvraag op 31.07.2024 negatief afgesloten door middel van een bijlage 20 zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Hetwelk hem ter kennis werd gebracht via een aangetekende zending. Enkele maanden later (dd. 31.12.2024) zijn dhr. Y. en zijn partner overigens officieel uit het echt gescheiden.

Niettemin verklaarde dhr. Y. dat hij opnieuw in een relatie zou zijn maar geen kinderen zou hebben die in België verblijven. De betrokkene specificeert evenwel niet wie zijn nieuwe partner juist is. Echter geeft het feit dat hij een duurzame relatie zou hebben ongebouwd tijdens zijn verblijf in illegaliteit hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar Turkije, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd werd waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wees hij erop dat zijn familie kwam te overlijden naar aanleiding van de aardbeving in 2023. Doch haalt hij tegelijkertijd ook aan dat er nog enkele familieleden in zijn land van herkomst verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder haalde dhr. Y. geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familieleden aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Uit de bespreking van het eerste middel is bovendien ook gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel is dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook wat dit punt betreft kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De Raad benadrukt verder dat het inreisverbod in casu niet gegrond is op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar de situatie waarbij de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt het openbare orde motief enkel gebruikt om de duur van drie jaar van het inreisverbod mee te motiveren. Zoals gezegd maakt de verzoekende partij overigens niet aannemelijk dat dit openbare orde motief kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder wijdt de verzoekende partij uitgebreid uit over zijn beweerd nieuwe relatie met een Bulgaarse onderdane. Zoals eveneens uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, werd de verzoekende partij wel degelijk gehoord door de verwerende partij, en gaf de verzoekende partij toen geen enkele concrete bijkomende informatie over zijn beweerd relatie. Zij stelde enkel een relatie te hebben maar zonder kinderen. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijten over de elementen die de verzoekende partij nu voor het eerst naar voren brengt, overigens zonder enig concreet bewijs, niet gemotiveerd te hebben in het inreisverbod. De verzoekende partij stelt bovendien dat zich volgens haar in het administratief dossier stukken bevinden die haar relatie aantonen, maar zij laat na op enige concrete wijze aannemelijk te maken over welke stukken het dan wel zou gaan. Zij maakt haar loutere beweringen dan ook niet aannemelijk, evenmin als het feit dat de verwerende partij in casu om zgn. humanitaire redenen had kunnen en moeten afzien van het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Uit voorgaande bespreking is dan ook gebleken dat de verzoekende partij helemaal geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Zij kan de schending van een dergelijk gezinsleven dan ook niet dienstig aanvoeren. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, aangezien de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU